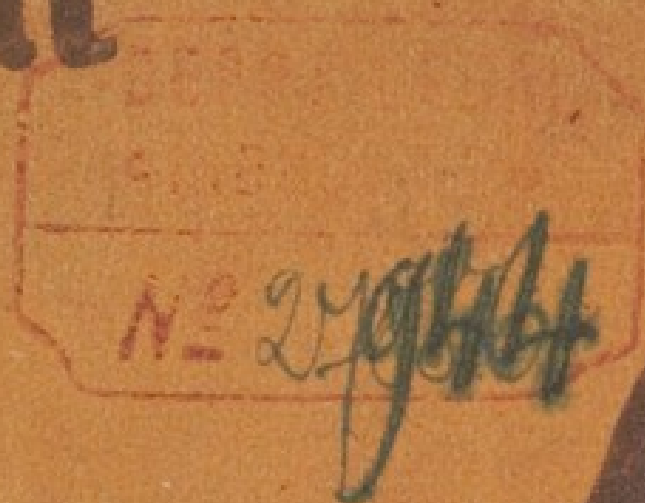

Đi nghỉ mát

của NGÔ - HÒA

*Dépot legal
Certifié Exact-irrigé
quatre mille cinq
cent exemplaires
à l'éditeur
M. Bui*

*16° Indoch.
Pièce 909*

Sách HOA-MAI số 14
Cộng-Lực Hanoi xuất-bản-0\$10

Bi ngin mai

on hoc - hoc

Handwritten blue ink mark, possibly a signature or initials.

Handwritten blue ink text, possibly a date or name.

Handwritten blue ink text, possibly a date or name.

Handwritten text at the bottom, possibly a date or location, including "HOC - MAI" and "HOC - MAI".

ĐI NGHỈ MẮT

của NGÔ-HÒA

Hè đến rồi.

Mấy buổi học cuối năm rời - rạc quá. Người nào cũng nghĩ đến đùa-ngịch hơn là sự học. Mà cũng phải. Suốt một năm cặm-cui rồi còn gì!

Hoa phượng bắt đầu nở. Màu hoa phượng đỏ chót, nóng - nẩy, hình như gieo thêm sức vui sống. Sự đùa nghịch, trong niên-học, như bị sức tích, co rúm lại, bây giờ được dịp buông thả ra. Cái năng - lực dồi - dào ấy hiện trong những cặp mắt sáng tinh, trong những nụ cười thẳng thắn, không rụt rè nữa. Và nhất là trong những bắp thịt đầy nhựa.

Tuổi trẻ lúc nào cũng vội vàng. Còn những sản ngày nữa mới đến ngày bãi trường. Thế mà mấy trái tim nhỏ ấy đã pháp phồng, pháp-phồng... Năng vừa dồi mầu, thế mà ai nấy đã tưởng hè gay. Những bức tường vôi như đã cũ lắm, tro tro. Và như còn than vãn sắp chịu đựng những tia lửa nóng sôi. Những cửa sơn như đã phai mầu rồi. Và như còn đòi một lớp sơn tươi-thắm.

Không ai còn nghĩ đến : Ngày mai phải làm

gì ? Phải học những bài gì ? Ngày mai lại thêm gần ngày bỏ trường ! Họ chỉ nghĩ đến đùa nghịch thêm.

Trong lớp, ông giáo cũng trở nên dễ - dãi, không nghiêm-nghị như trước. Người nào được lên lớp, người nào không, tên tuổi đã hi rõ ăn-sàng. Không suy-suyên vào đâu được. Những lỗi nhỏ được tha-thứ một cách mau chóng. Lúc học đã vậy, lúc ra chơi thôi thì tha hồ ! Hết đám đánh kháng, lại có tụi bắn bi. Chỗ này dỗi tiề, nơi nọ nhầy giầy. Đâu đâu cũng ồn ào. Mười lăm phút nghỉ ngơi được tiêu cạn đến triệt-dề.

Nhưng cái vấn-đề được người ta chú-trọng đến nhất là vấn đề « đi nghỉ mát ». Người này khoe đi Sầm-sơn tắm biển, kẻ nọ bảo sẽ hóng gió Đồ-sơn. Có người dân-dị hơn, nói chỉ thích dưỡng-sức ở nhà quê, để được ngắm đồng ruộng. Nghĩa là người nào cũng nô nức, sốt-sắng đến sự bồi-bổ sức khỏe bằng cách đổi gió.

Riêng chỉ có Mạc là không nghĩ gì cả. Đùa nghịch cũng không. Nàng lặng - lẽ như chiếc bóng. Và còn thẩn-thờ đi bên hàng rào gai, hai tay thu kín vào tà áo. Mắt nàng dăm-dăm, nhìn ngo - ngác, nhưng chắc là không thấy gì hết. Những bước âm-thầm, lo-lắng đặt lên đường sỏi, như sợ động thành tiếng vang. Mạc thấy mình cô-độc quá, lẻ-loi quá. Đã bao nhiêu lần nàng muốn sấn vào trong những cuộc vui

đùa. Đã bao nhiêu lần nàng muốn cười hét lên. Nhưng nàng vẫn chưa làm gì cả, chưa chơi được với ai, chưa cười thét lên bao giờ. Từ ngày mới x n vào học Mạc đã thấy cô-quanh. Nàng cũng không hiểu tại sao. Mạc thì hay cả

thẹn lắm, nhút nhát quá. Đã đành bạn trai cùng lớp mà không quen cũng được. Đến hai cô bạn gái cùng bàn, Mạc cũng thấy chẳng thân - thiết gì. Mạc đổ tội cho người ta không thích chơi với mình. Rồi Mạc lại đổ tội cho mình không thích — hay không dám — làm quen với ai cả. Quanh-quần suốt năm như thế, bây giờ đã đến kỳ nghỉ hè, Mạc vẫn thấy mình xa lạ quá. Nàng

vẫn e-ngại đơn-chiếc như ngày mới nhập trường.

Không chơi với nhau, nhưng cùng học với nhau trong bao nhiêu ngày, Mạc không hiểu bè bạn đối với nàng thế nào ! Kinh ghét hay là yêu - mến ? Thật là khó hiểu. Mạc thấy người nào cũng dửng - dưng. Và mình là một cái gì vô-nghĩa giữa cái xã-hội học-sinh ấy. Có hai người bạn gái thì hình như họ kết bè với nhau. Không hỏi han gì đến nàng. Có lẽ vì thế Mạc lại thấy càng không dám gần gũi ai. Lúc nhớ có thiếu, họ nghiêng mình mượn Mạc cái bút chì, cái tẩy, cái thước, một cách miễn-cưỡng. Và lúc trả, họ nói cảm ơn như nói với một người không quen biết. Mà những lúc như thế cũng hiếm lắm. Ít khi họ thiếu-thốn cái gì. Có vài ba lần họ nhớ quên, thế thôi. Mạc lại nghiệm thấy giữa bọn họ, họ không nói cảm ơn bao giờ. Người nọ chia cái thước ra. Chị này với ngay lấy. Dùng xong, vất ngay ra bàn, đầu không quay lại, im lặng. Người kia chụp lấy, rồi cũng lặng-lẽ cất vào cặp. Cái cử-chỉ ấy thân mật quá. Mạc thấy thêm thương quá. Sao họ không cư-xử như thế với nàng ? Sao họ làm như bao giờ cũng muốn hất nàng sang bên kia cuộc đời của họ ? Nàng không phải là một người đáng được chung-đụng với họ trong cái thế-giới riêng biệt này ư ? Mạc lăm-lét nhìn hai người tự - nhiên dịch khít vào nhau. Tóc như muốn quăn - quít lấy nhau. Tay như muốn nắm lấy nhau. Mà

Mạc khao-khát chảy nước giải. Mà Mạc tối thân, ứa nước mắt.

Nhiều lúc nàng không dám ngắm lâu hai cặp áo màu tươi quá của bạn. Áo của Diệp màu hồng hồng, áo của Lan màu vàng nhạt. Hai màu áo hình như ăn nhập vào nhau quá, khi cặp áo cùng tung bay trong làn gió. Mạc thấy cặp áo ấy nhấp-nhàng ăn ý với nhau như đôi bướm. Và Mạc cúi gằm xuống để gặp tà áo đen của mình. Màu áo đen của mình thì lạc-loài quá đôi ! Màu đen, màu tang, màu buồn nản, vô-hy-vọng ! Hình như không cần ai nhắc, nó cũng tự bị đánh đuổi khỏi cái vườn hoa tươi trẻ này.

Đó là ít mẫu chuyện với hai cô bạn gái.

Đối với bạn trai, đối với cả lớp, Mạc lại càng thấy mình xa lạ.

Trong lớp, có người ranh-mạnh bị bạn gán cho những cái tên thật du-côn. Có chàng lù-khù như cụ lý. Có người lúc nào cũng được nên ra làm cái trò cười, vì cái mũi tẹt, vì cái đầu hói, hay vì cái tính đãng-trí ghê-gớm của anh ta. Anh Tí thì nhác lười nhất lớp, đụng đế là phải nổi xấu và bị phạt quỳ. Anh Xuân, anh Dũng thì lúc nào cũng được thầy khen. Còn chị Diệp thì thật hiền. Hiền có tiếng ! Người nào cũng có một cái gì đặc-biệt, một cái gì hay hay, để lúc nhàn rỗi, họ bàn tán với nhau. Thế mà Mạc lại chẳng có gì cả ! Đọc bài ư ? Nàng thuộc vừa vừa, được một điểm rạng trung-bình. Làm bài ư ? Bài của Mạc không hay lắm, không

dở quá. Cái gì của Mạc cũng vừa vừa, đều đều. Chưa bao giờ Mạc được khen ngợi. Cũng như chưa bao giờ Mạc bị quở phạt. Có lẽ vì thế một phần nên không ai để ý đến Mạc. Họ cho như không có Mạc ở trong lớp. Họ quên Mạc. Và có lẽ không ai ngờ rằng một thân hình bé nhỏ còn khúm-núm đây kìa là một người bạn đồng học với họ!

Nhiều lúc, Mạc lân-la muốn kết bạn. Nhưng thấy không được vồn-vã, nàng lại lủi-thủi lẩn tránh. Nàng không hiểu vì mình không chịu tỏ cảm-tình trước, hay bởi người lãnh-đạm trước?

Đến nay thì hết rồi! Đã gần nghỉ hè. Đã sắp xa nhau. Cả năm ròng còn chả làm gì được nữa là bây giờ! Nghĩ thế, Mạc lại lủi-thủi lê những bước hiu-quạnh như lệ thường, chung quanh vĩa hè. Thỉnh-thoảng nàng lại ngoái cổ nhìn trộm mọi người còn reo đùa. Và lúc nào có trò gì hay hay và lạ, Mạc đứng lại trở mắt nhìn. Và để thêm thường như tự bao giờ. Nhưng sự thêm-khát kéo dài mãi đến bây giờ cũng mất hết cái năng-lực nồng-nàng ban đầu. Nàng thêm vừa vừa, nàng hiu-quạnh vừa vừa, nàng khổ một chút.

Nhưng mấy hôm nay có cái gì khác, có cái gì mới: cái không-khí gây nên bởi những cuộc dự-định « đi nghỉ mát »! Đi nghỉ mát? Mạc nghe trộm được, nhưng chẳng hiểu đi nghỉ mát là nghĩa thế nào. Khó hơn nữa là hai chữ « đổi gió »! Mạc đã về nhà hỏi mẹ. Nhưng mẹ của Mạc cũng không hiểu nốt. Hay cố vờ không hiểu chả biết. Mạc chỉ

được nghe mẹ giảng một cách thật vu-vơ là đương gió Nam quay sang gió lốc, đương gió Bắc chuyển sang gió Nồm, thế nghĩa là đổi gió ! Thật là vô lý ! mấy người bạn nhỏ bé của Mạc có bao giờ họ nghĩ vẩn-vơ thế đâu. Họ bảo hẳn-hoi là họ đi đổi gió, chứ có phải trời đổi gió đâu, mà nó chuyện thời-tiết ? Chắc có lẽ là một ngày dạ-hội ! Ừ ! đổi gió là dạ hội vui vô cùng ! Có thể mới được bàn-tán chứ ?

Mẹ mình thật què mùa ! Mình cũng chả kém. Nghĩ thế Mạc thấy ngờ-ngợ và hồ-thẹn. Thật đến thẳng Bè nhỏ tí cũng hiểu một cách thành-thạo. Nó bàn góp oai-vệ chán. Mẹ con mình thì cứ loay-hoay không biết !

Bỗng có một ý-nghĩ chợt đến trong óc. Mạc cho là táo-bạo : đánh tiếng hỏi bạn và nhờ bạn giảng hộ cho.

Ừ ! phải nói chuyện một chút chứ ? Nói với bất cứ ai. Suốt năm cam như hến, không vì một lẽ gì rõ rệt cả, thật đáng tiếc. Kết bạn ! phải kết bạn ! Người ta kết bạn từ bao giờ. Đến phút chót, Mạc mới dám nghĩ đến. Nhưng chậm như thế còn hơn không. Lên tiếng, rồi biết đâu mình sẽ quen họ, vui đùa với họ, âu-yếm và vỗ-về ? Mạc thấy tiếc đã để lỡ mất một năm. Phải chơi đùa, trò chuyện thì mới hiểu nhau chứ ! Mình cứ nghi-ngờ ngơ buồn một mình, chẳng biết gì cả, chẳng hiểu thêm gì cả, thật khổ. Ai lại học cùng nhau một năm trời, mà khi xa nhau không có lấy một kỷ-niệm ! Mạc trách

minh đã tự xa họ, chứ không phải họ muốn xa mình. Một bước, một hơi thở, thế là đủ, thế là bắt đầu một cái gì. Sau ra sao sẽ liệu.

Ngần-ngại một lát, Mạc thấy mình càng vô lý. Mạc đã đến gần một nhóm người còn bàn chuyện. Đã quyết định lắm rồi. Phải tóm lấy một người nào đấy mà hỏi xem sao. Mạc thấy nóng ở gò má nóng bừng lên. Và hai môi tự nhiên run - run. Nhưng Mạc lại dấn-đo, đứng lại. Biết họ có trả lời hay lại lừa dối mình?

Chừng nấy mặt người còn say-sưa vì câu chuyện. Mạc chỉ nhận thấy Dũng là đáng yêu, đáng tin cậy hơn cả. Ngày thường, tuy không nói chuyện với nhau bao giờ, nhưng Mạc cũng thăm dò được những ý nghĩ của Dũng: một cậu bé hiền-lành, thông-minh như thế không thể nuôi nấng ý xấu. Đối với Mạc, Dũng có những cử-chỉ cũng dè-dặt nhưng không lạnh-lùng mấy. Bỗng Mạc mạnh bạo chạy tới. Chừng nấy mặt người ngẩng lên, ngạc nhiên. Mạc lấy tay đưa lên ngực như giữ lấy trái tim còn rối loạn đập mạnh.

— Anh Dũng ! Anh làm ơn bảo cho em thế nào là... là đi nghỉ mát và đổi gió ? Em...

Nàng nói chưa dứt câu, thì Phiên đã dang tay rẽ mấy người kia sang hai bên. Đoạn sấn đến trước mặt nàng :

— À ! cô muốn chúng tôi giảng cho thế nào là đổi gió à ? Thôi thì chúng tôi cũng « làm ơn » chỉ dùm...

Gớm ! chưa chi Phiên đã bắt lấy và nói oang-oang. Ai có hỏi anh chàng ấy. Cứ trông mặt dữ-tợn thế cũng đủ khiếp đảm ! Ngh nói dồn-dập vào mặt, Mạc tái mét. Nàng muốn bỏ chạy lảng sang nơi khác. Nhưng Phiên đã làm ầm-ĩ :

— Này đôi giế: đôi giố là thế này này...

Vừa nói Phiên vừa lấy một gậy tre, ngoắc hai đầu vào hai chiếc cặp da. Và giữa tiếng vỗ tay hoan-hô kính phục của mấy người bạn tinh ranh, Phiên thét lên những tiếng tàn-nhân: Phở!... Phở!

Thì ra Mạc là con một bác hàng phở! Bây giờ họ được dịp đưa cái nghề mà họ cho là hạ-tiện ra chế-riêu!

— Cô muốn đi đôi gió à ? Chỉ năm xu là tha hồ ! Tái có, chín có, áp chảo có !..

Mặt Mạc đỏ gay lên. Rồi xanh dần và tái mét đi. Nàng thấy xây - xầm cả mày mắt. Thì ra tự bao giờ không ai thèm đánh bạn với Mạc cũng chỉ vì thầy Mạc làm cái nghề ấy, nghề bán phở rong ! Có lẽ chính Mạc cũng áy-náy sợ tủi-thân nên không dám gần gũi ai. Thôi ! mà cũng được ! Hôm nay bị cười chế, nhưng biết được sự cách biệt giữa mình và bạn vì lẽ gì mà có, thì cũng thỏa. Chả hơn là thui-thủi không hiểu gì cả sao ? Biết được lòng người ta, để giữ mình, càng tốt. Nhưng Mạc vẫn thấy rợn người và tủi-nhục. Vì muốn biết, vì muốn hiểu, mà hôm nay, Mạc mua lấy một trận cười độc-ác. Đã lạc loài, Mạc thấy lạc - loài thêm. Hai giòng nước mắt từ từ chôi xuống gò má. Mạc ôm mặt khóc nức - nở, khóc thấm - thiết. Càng nghĩ đến nỗi cô - quạnh, lìa bỏ, Mạc càng thấy khổ cực. Thì ra nàng là con một nhà hạ - cấp không được bén mảng đến những sợi tóc của người ta ! Mạc không có quyền hiểu biết những cái bả eao-quí của một hạng người được biệt-đãi vì đồng tiền, vì cái danh hào ?

Một phút, Mạc thấy thoáng qua một ý nghĩ ghê-gớm . giả là thân trai, hùng-mãnh Mạc sẽ nhẩy sỏ đập chết con người đáng khinh kia, không một mảy may thương xót. Nhưng Mạc vẫn là Mạc hiền lành, dịu-dàng. Và bèn yếu như

cái nghề hèn yếu của cha mình. Nước mắt trào thấm ướt cả thân áo. Hai tay ôm kín mặt, Mạc không thấy gì nữa. Nhưng Mạc vẫn nghe những tiếng cười chế-nhạo ồn-ào chưa dứt. Và có lẽ vẫn còn tiếng Phiên bô-bô, sung-sướng vì gây được một trận no cười đáng thương hại và có dịp khoe cái tài chế-nhạo độc-ác của mình.

Bỗng một bàn tay nhẹ-nhàng đặt lên vai Mạc. Nàng chưa dám ngảnh mặt lên thì một giọng êm-dịu đã khiến nàng yên tâm:

— Mạc ! nín đi, đừng khóc nữa, Mạc !

Nàng nhìn lên, ghen-ngào :

— Dũng ! Anh Dũng !

— ...

— Anh cứu em với ! chết mất !

Thì vừa lúc ấy trống báo hiệu giờ vào học.

Mạc nước mắt vẫn chưa khô và còn thút-thít. Thầy giáo ngạc-nhiên. Và thấy Dũng cùng vào sau rốt với Mạc, ông nghiêm giọng :

— Dũng ! lên tôi bảo ! Anh làm gì mà để cho Mạc phải khóc-lóc thế ? Tôi không ngờ anh lại khiếp nhược như vậy !

Cả lớp im như ngậm tăm. Ai nấy nín lặng, nín thở chờ câu trả lời tố-cáo của Dũng. Và chừng nấy cặp mắt đổ dồn vào mặt Phiên, lúc ấy cũng đã tái xanh. Không ai ngờ rằng, tuy ngoài mặt, vì sợ học trò ghen tị và mang tiếng có lòng thiên-lệch, từ bao lâu ông giáo vẫn yêu dấu Mạc như con. Ông thấy ở Mạc rất nhiều đức

tính mà phần nhiều trẻ con hờm-hĩnh vì giàu sang, không có. Nói thế không phải là bảo ông không có lòng yêu những kẻ khác. Ông vẫn hết lòng chỉ bảo cho tất cả, và xem tất cả là một đàn con mà ông phải tận-tụy dạy-bảo và sẵn lòng yêu mến. Ông không nề-bà diu dặt khuyên-răn những cậu học trò nghịch-ngợm nhất. Và vì thế với những trò xấu khó bảo, sự trừng-phạt có lúc thực nặng-nề. Nay thấy ông có vẻ nghiêm-nghị quá, giận-dữ nữa, ai nấy đều xanh mặt và lo-ngại cho Phiến. Phen này không khéo bị đuổi khỏi nhà trường cũng chưa biết chừng.

Nhưng bỗng ai nấy đều thở hắt ra, nhẹ nhõm như vừa được đón một làn gió thơm và lành :

Mạc đứng dậy lau nước mắt và thẳng-thắn thưa :

— Thưa thầy, anh Dũng không làm gì cả ạ ! Con khóc vì... con buồn chuyện nhà riêng của con !

Như có những giọt nước mắt dju rưới vào chừng nấy quả tim đang se lại, thấm-thía. Ai nấy đều cảm động và thấy như thoáng qua một cái gì thật đẹp, thật đáng quý. Dũng cảm thấy sung-sướng và bằng lòng quá : không ngờ Mạc lại tốt đến thế. Mạc cao quý đến một trình-độ mà thường ngày Dũng không nghĩ tới, không ngờ. Đến bây giờ Dũng mới trả lời ông giáo :

— Thưa thầy, thật thế đấy, ạ ! Con thấy Mạc khóc nên lại dõ chờ có làm gì đâu !

Ông giáo cho Dũng về chỗ ngồi, nhưng mắt ông

vẫn lờm-lờm nhìn theo. Ông không tin lời khai của Mạc. Ông tin rằng không phải vì chuyện nhà mà Mạc khoe như thế. Mạc đã có lòng tốt muốn tha thứ cho bạn, người mà ông muốn biết xem có phải là Dũng không, và ông còn nóng lòng trừng phạt một cách đích-đáng mới nghe.

Và không nói thì ai cũng biết rằng trong những phút thiêng liêng ấy, lòng Phiên đảo dạt nổi biết ơn và cảm động hơn ai hết. Chàng đang hối-hận và thăm trách sao lớp học lại không vắng đi, chỉ có mình Mạc với Phiên, để Phiên quì xuống trước mặt Mạc, nắm lấy tay Mạc. Và đề cầu một lời tha thứ hoàn toàn.

Nhưng giữa cái im lặng đương vuốt-ve mơn trớn chừng này quả tim bé nhỏ, thì giọng Bê đã đưa lên ngây thơ và dịu dàng :

— Thưa thầy, con xin thưa với thầy một điều. Vì con không thưa, con chắc thầy sẽ nghi oan cho Dũng. Như thế, người có lòng tốt biết đùm bọc như anh Dũng thì bị quở trách ngấm-ngấm, mà kẻ có tội thì lại vẫn ung-dung như không. Con không có lòng làm hại ai. Và con tin người có tội đứng trước lòng tốt đẹp của Mạc cũng đã phải ân hận lắm. Nhưng con cứ cần phải nói để trước là mình oan cho Dũng, sau là kẻ có tội được hả lòng... tuy sẽ bị thầy quở trách...

Mỗi tiếng nói của Bê là một tiếng dội vào tất cả những tâm-hồn ở đấy. Bổng Tí đứng dậy trước sự ngạc-nhiên của mọi người :

— Thưa thầy ! Con xin chịu tội ! Chính con đã chế-nhạo cười bỉ Mạc, đề cho Mạc phải khóc !

Người ta thấy ông giáo đã nhẹ bớt giận dữ. Nhưng ông vẫn nghiêm-ngặt sắp quở phạt, thì cậu Phiên, cậu An, cậu Huy, cậu Lễ đều một loạt đứng dậy :

— Thưa thầy, không phải một mình anh Tí có tội. Tất cả chúng con đây là những người đã lỡ đại chế-nhạo Mạc. Thầy phạt luôn cả chúng con để chúng con biết ăn-năn về sau.

Nét mặt ông giáo dần dần sáng ra, tươi lên. Và ông sung-sướng nhìn mấy giọt nước mắt đọng trên mấy cặp mắt còn long-lanh vì hối-hận.

Bống Bê lại nói, ngay-thật và ngây-thơ như tự bao giờ :

— Thưa thầy, chả có gì đâu ! Chỉ tại thầy của Mạc đi bán phở. Tự dưng hôm nay xui thế nào Mạc đến hỏi anh em điều gì, mà thói thường thì Mạc không thích nói chuyện với ai hết. Mấy anh ấy nghĩ thế nào lại giả cách làm người bán phở, cười reo ầm-ĩ khiến Mạc tủi mà khóc. May có anh Dũng can đi và dỗ-dành Mạc nữa... Con nghĩ các anh ấy đã biết tội, vậy con cũng xin thầy rủ lòng yêu chúng con mà tha thứ cho !

Bê vừa nói xong, ông giáo đã tươi cười :

— Con không xin, thầy cũng tha-thứ rồi. Thầy biết các con biết hối - cải một cách cảm - động, thầy biết các con đã bắt đầu thương yêu nhau như ruột thịt như thế, thầy lấy làm sung-sướng và bằng lòng các con lắm !

Nghĩ một lát, ông thân yêu giảng cho cả lớp một bài học về luân-lý :

— Các con còn nhỏ nên hay so bì nghề nọ với nghề kia. Nghề gì chả cao-quí. Nghề gì chả đáng trọng. Chỉ có người không đủ sức đủ tài đấy thôi. Chỉ có những người làm không hết bổn-phận mới là những người đáng bỏ. Một bác thợ nề vất-vả lam-lũ một người thợ máy mỡ hôi pha lộn dầu mỡ, nếu họ thành-thật trọng nghề, phụng-sự nghề mình với lương-tâm, với bổn-phận, nếu thế họ vẫn là những người đáng kính trọng. Công việc họ khác, cách-thức làm-lụng họ khác, nhưng giá-trị họ vẫn đáng được xếp ngang với cái giá-trị của một ông quan, một nhà kỹ-sư, một nhà bác-học !

Cả lớp nín lặng chăm-chú nghe những lời vàng ngọc. Cho đến khi tan học, ai nấy ra về. Tự nhiên người nào cũng lặng-lẽ, bước những bước nhẹ-nhẹ, mặt cúi gằm xuống, như còn bận nghiền-ngẫm một tư-tưởng gì tốt đẹp lắm. Phải chăng đó là sự lặng-lẽ tạm-thời còn hứa hẹn một ngày mai đẹp đẽ.

Riêng Mạc ra về, lòng tràn-ngập nỗi vui sướng. Có thể chứ ! Không nói một lời gì thì có bao giờ nàng được ngắm cái cảnh cảm-động hôm nay ? Mạc nhìn hàng cây xoan bên lề đường ; Mạc nhìn những hoa phượng rây đỏ trời, và nàng tự nhủ thầm . thế là ngày mai, ta có thể chắc-chắn nắm chặt những bàn tay thân yêu ấy.

Đây mới thật là buổi học cuối-cùng. Nói là học, chứ thật ra không ai mang sách vở đến hết. Họ được phép « nghỉ ngơi » ngay từ hôm nay. Đến chỉ là vì họ cảm thấy thầy trò thân-mật quá, không phải lo-lắng bận rộn đến bài vở. Họ buông thả cả lòng thương. Họ sốt-sả g vội vàng gửi cho nhau những nụ cười xinh tươi, triu mến; họ quàng lấy vai nhau, rít vào người, như cố chuyển sang cho nhau những mến thương còn tràn-ngập cả lòng. Tha hết cả những lầm-lỗi nhỏ-nhất của ngày xưa đi, họ cầm lấy tay nhau, riết chặt, nóng hổi. Vì ngày mai đã phải từ-biệt nhau rồi, cần phải thân thêm chút nữa. Còn có gì thiết-tha ở lòng, hãy gửi tặng mau đi, kéo lại phải chờ đợi!

Trước cửa, hai lá cờ phấp-phới, uốn mình. Trong nhà chơi, chăng đèn, kết hoa, bàn ghế la-liệt: Chiều nay sẽ phát thưởng cho học trò.

Cũng như nhiều bạn khác, Mạc hôm nay xúng-xính trong bộ quần áo mới, bộ quần áo Tết mà mẹ Mạc đã dè-dặt kỹ-lưỡng xếp vào hòm sau mấy ngày đón xuân. Vì có nhiều giải khuyến khích quá, nên Mạc cũng có cái vinh-hạnh sắp được lĩnh thưởng. Mặt nàng tươi hơn. Lòng rộn-ràng. Nàng nhìn kỹ một lần khắp lớp học. Nàng bắt gặp những cặp mắt xinh-xinh đồ dờn vào phía mình, khiến Mạc thấy thẹn thẹn. Họ lại tủm-tủm cười. Mạc đoán họ cười vì mình mặc chiếc áo đẹp!

Thầy giáo có việc sang phòng ông Đốc mấy phút. Lớp học biến thành cái chợ, ồn-ào, hỗn-độn. Bỗng

Tí chạy lên bảng đen, vẫy tay ra hiệu bảo mọi người ngồi im. Đoạn nhìn mọi người và mỉm cười. Mặc đoán sắp có việc gì rất vui xảy ra. Vì anh chàng ấy chỉ lười nhác về việc học, chứ về sự đùa-ngịch thì anh ta chăm-chỉ nhất ! Lúc nào cũng bước trước nhất.

Sau mấy lời yêu cầu bạn hữu yên lặng, đề anh có thể làm « cái việc đáng làm », — theo lời anh — Tí vui-vẻ vào đề :

— Nếu nói rằng tạ ơn cũng không đúng. Vì đã như anh em, việc gì chúng mình phải nghĩ lời thôi thế ? Tôi vừa tìm được hai chữ thật hay và thật kêu : hai chữ kỷ-niệm ! Phải, đây chỉ là một chút kỷ-niệm rất nên thơ đề . . . kỷ-niệm những ngày rất . . . nên thơ của chúng ta !

Cử-tọa đều cười. Tí tiếp :

— Giữa chúng ta, vì đã là những ông bạn cũ kỹ rồi, chúng ta có nhiều kỷ-niệm quá. Không ít thì nhiều, khi chia tay, anh nào, chị nào cũng sẵn mang ở trong lòng, ở trong gói hay ở trong hòm quần áo, sách vở một chút gì khả dĩ có thể lớn tiếng gọi là chút kỷ-niệm được ! Riêng cái lòng thâm-giao cũ-kỹ của chúng ta cũng đã là một cái kho chứa muôn vàn kỷ-niệm rồi !

Cử-tọa lại cười. Ai nấy đều lấy làm thích và ngạc-nhiên thấy ở Tí — không những là một anh gàn-dở nghịch-ngợm nhất — còn là một người kể chuyện có duyên. Và nói « văn-chương » ra phết !

— Nhưng tiếc thay lại có một người có ít kỷ-niệm nhất ! Hay nói cho đúng người ấy chỉ mới có độc một kỷ-niệm, một kỷ-niệm sốt nóng hồi-hồi ! Mà những người khác, người nào cũng muốn có một chút kỷ-niệm với người ấy ! Để cho số kỷ-niệm được tăng gấp bội lên cho nhiều mà ! Vậy hôm nay chính là ngày gửi kỷ-niệm ! Chúng tôi không lấy làm tự-hào là đã dâng những kỷ-niệm... quý giá nhất. Nhưng chúng tôi sung-sướng nhận đó là những món quà kỷ-niệm sơ-sài nhất... nhưng đáng quý vì chúng tôi chân-thật, chúng tôi kính mến !

Thật là một bài diễn-văn tràng-giang đại hải. Tí phải ngắt tạm, chấm câu ở đây để hắng giọng và để tò mò nhìn nghe những học bàn đương sột-soạt và những ngón tay đương lao-xào... Đoạn Tí nhìn Mạc mà nói tiếp :

— Đã nói thế là hết lòng ! Vậy dù là những món quà gì đi nữa, chúng tôi cũng mong người « chịu nhận » nhận đi cho ! Không từ-chối, không nghĩ-ngợi phiền-phức. Và nhất là vui vẻ hơn chúng tôi !

Đến đây Tí nghỉ một chút, đoạn lên giọng :

— Nào chúng ta « kỷ-niệm » đi thôi !

Vừa nói xong, Tí đã chạy trước nhất đến trước bàn của Mạc ngồi. Và đặt xuống đấy một gói kẹo to-tướng :

— Đây là món quà nhỏ-mọn của Tí ! Mạc nhận đi cho. Vì người có ít kỷ-niệm nhất ấy, chính là Mạc đó !

Mạc còn bối rối chưa biết nghĩ nên làm sao, thì Diệp và Lan đã bày lên bàn mấy cuộn len xanh, đỏ, trông thật vui mắt. Lại còn cả que đan và ít mẫu thêu nữa! Rồi liên tiếp đây, người nào cũng tấp-nập chạy đến đặt trước mặt Mạc những đồ vật mà lúc này Tí gọi là những kỷ niệm. Nào sách vở, cũ, mới, nào bút giấy, bút chì, thước, tẩy, hộp thuốc vẽ. Bao nhiêu là khí cụ linh-tinh của học-siuh đầy ứ cả một góc bàn. Buồn cười và cảm-động nhất là mấy giòng chữ này viết vào một trang giấy gấp tư. Tờ giấy ấy bối rối cũng gửi đến cùng một lúc với những đồ vật kỷ niệm trên. Nhưng vì là tờ giấy nhẹ, Mạc lại hoang-mang không chú ý đến nên bị gió cuốn xuống sàn. Tí tò-mò nhặt lên. Và sau khi xem xong cái tên ký cuối thư, Tí phì cười. Vì đó là một cái thư thật. Cái thư của Thạc, anh chàng nổi tiếng là đàng-trí nhất lớp. Tí xin lỗi cho có chuyện. Đoạn rõ ràng đọc cho cả lớp nghe. Cái thư văn-tắt như thế này:

« Tôi lại quên! Quên không mang... cái gì, tôi quên mất tên gọi. hiện đã sắp sẵn đề ở nhà, không đưa đến biểu tặng chị, giữa lúc anh em vui-vẻ tặng như thế này. Vậy chút nữa, cũng gọi rằng đi tiễn chân chị, chị cho phép tôi đưa đến tận nhà, biên lấy số nhà, cho biết nhà của chị để đến chiều tôi thân-hành mang đến tận nhà biểu chị. Và lần này chắc thế nào tôi cũng không quên nữa. Mấy lời chị rõ tấm lòng thành thực của tôi.

Ký tên: «Thạc.»

Từ hôm biết được lòng bạn quý mến mình, Mạc không dám nhắc đến câu chuyện đã làm mọi-giới cho hai bên hiểu nhau. Nghĩa là Mạc không dám đa-động đến, không dám phiền hỏi ai thế nào là « đi đôi gió ». Mạc sợ nhắc đến điều làm-lỡ của bạn. Nhưng cũng từ hôm ấy Mạc rộn-ràng bận-bịu đến mấy chữ: « đi nghỉ mát ». Phải chăng là một ngày đại-hội náo-nhiệt như Mạc tưởng? Thế thì Mạc lại cần phải biết đề đi xem chứ! Mạc hỏi mấy cô bé láng giềng thế nào là đôi gió. Nhưng mấy cô này cũng chẳng thông-minh hơn Mạc. Chắc rồi phải ngậm-ngùi mãi. Mạc thấy bức mình quá.

Nghỉ hè đã được gần nửa tháng. Trong mấy ngày ấy, Mạc chăm-chỉ đọc sách. Và cố tò-mò xem có đoạn nào nói đến chuyện đôi gió không. Nhưng chưa thấy. Mạc đâm ra thất-vọng, muốn quên phắt mấy tiếng kêu-gọi ấy đi. Nhưng lại sợ sẽ bỏ mất một cơ-hội đi xem « đôi gió », nên lúc nào Mạc cũng thấp-thỏm lo-lắng.

Một hôm Mạc đương bận đọc mấy truyện cổ-tích, say mê với bao nhiêu phép lạ ngộ-nghĩnh, bỗng mẹ Mạc gọi rồi-rít. Tính bà thế, hễ có khách, nhất là với một ông khách quý nào, bà vốn-vã đến hay. Mạc nhảy xuống giường, chạy vội ra cửa gặp Dũng, Mạc sung-sướng nắm lấy tay, lôi vào nhà.

Dũng đứng dừng lại và nói :

— Dững còn có việc gấp phải đi ngay bây giờ. Có việc này muốn nói với Mạc, nên rẽ vào !

Mạc chú ý lắng tai nghe. Dững nhắc từng tiếng một :

— Dững mời Mạc đi đổi gió !

Mạc ngơ ngác, tưởng mình còn chiêm - bao. Nàng mân-mê bàn tay của Dững xem có phải thật không. Nàng dụi mắt, nhìn tròng - tròng vào mắt Dững. Thấy điệu-bộ của Mạc tức cười quá, Dững nhắc :

— Mời Mạc đi đổi gió !

Mạc vẫn nghi ngờ :

— Đi đổi gió à Dững ? Có phải là đi xem hội không ? Đề Mạc ra xin phép thầy me, rồi Dững cho em đi với, nhá !

Dững cười thương hại :

— Đi đổi gió sao lại là đi xem hội được ? Đây này, Dững kẻ rãnh-mạch cho Mạc hiểu : Số là, hôm qua cậu Đạt, thầy giáo tư của nhà Dững xin phép đưa bọn Dững về một vùng quê nào hóng gió. Nghe đâu là một vùng khá xa thành phố, có sông đẹp, có núi cao... có những cái gì nghe thú lắm cơ ! Cậu Đạt thích chủ-nghĩa hưởng-đạo. Cậu muốn tụi mình tạm thời làm đàn sói con. Hàng năm cậu thường tổ-chức những cuộc đi chơi xa. Cậu ham sống ngoài trời rộng. Nhưng cậu là người biết chăm sóc chu đáo. Nên cậu nói gì, làm gì, thầy me Dững cũng hưởng ứng ngay. Trước định đi năm

sáu ngày. Tới vùng ấy trú tạm nhà một người bạn thân của Đạt. Và chỉ có ba thầy trò, cậu ấy, Dũng, em Dũng và thằng nhỏ đề sai bảo. Nhưng sau, mấy cô cậu tới học thêm ở nhà Dũng cũng đòi đi. Lại có người thân đến gửi gắm, nên số người tăng lên. Và vì thế thầy Dũng bắt không được làm phiên ở lâu trên ông bạn của Đạt. Sợ quấy nhiễu nhiễu quá. Lại còn không được phép ăn ở đấy nữa. Mỗi người phải đem theo đầy đủ những thứ cần dùng, như quần áo, khăn tắm, và nhất là lương - thực. Phải đủ ăn trong hai ngày, vì số ngày đã phải rút ít đi như thế rồi. Cũng chẳng phiên phức gì, đưa bánh, gạo, nem chả càng tốt. Những vật gì nặng đã có thằng nhỏ gánh. Và dặn trước, nếu Mạc muốn đi, là đường không có ô-tô, xe lửa gì cả. Phải cước bộ — Và nói như cậu Đạt — luyện cho chắc mấy cặp đùi!

Mạc nghe mà nóng cả ruột. Nhưng nằng nặc ngại sợ mẹ không cho đi xa. Dũng hẹn sẽ nhờ cậu Đạt đến xin phép hộ. Thầy giáo ở đảng ông Tham, lại có cả các con ông ấy đi, thế nào mẹ Mạc chẳng bằng lòng.

Thế là suốt chiều hôm ấy Mạc thấy bận rộn quá. Phải thu xếp hành lý để đi. Chưa đi xa bao giờ, lần này là một, nên Mạc thấy thật khó chịu. Bụng lúc nào cũng thấp-thỏm, lo-lo, Mạc thấy nóng lòng chờ đợi. Nhưng lại thầm ước ngày ấy khoan hãy đến. Mẹ Mạc

xem ra ch
ít thịt th
cho con ăn
gạo. Bà ch
nhất, để
làm cơm
khỏi nhớ
bà dặn c
ăn. 11
bữa thế
Thế
vuốt đ
vậy,
không
chơi
Kh
Thật
vui-v
Dần
quá
bư
M
nà
a

xem ra chẳng cũng rồi-rít. Bà đi mua thêm ít thịt thật tươi. Bà định về rim lên mặn-mặn cho con ăn dè. Bà chạy vào bếp xúc sẵn một mớ gạo. Bà chọn thứ trắng nhất, mịn nhất, và dẻo nhất, để mai nấu. Vì bà định lấy cơm ấy nấu làm cơm nấu cho con cắt ăn với thịt rim, cho khỏi nhớ bữa, nhớ cơm, ! Kề bà thật chu-đáo; bà dặn con : « Rồi cơm nấu đấy. Mang đi mà ăn. Ít kẹo bánh đưa đi cho vui. Chứ ăn trừ bữa thế nào được ! Ta ăn bánh tây, không quen ! »

Thế rồi đến ngày lên đường. Bà cứ bịn rịn vuốt đầu Mạc : « Mai sẽ về. Nhưng lúc nào cũng vậy, phải cẩn-thận, phải vâng nhời cậu giáo. không được đùa-nghịch nguy-hiểm, chỉ được chơi cái gì mà cậu giáo đã cho phép ».

Khi ra khỏi thành-phố, cậu Đạt đi trước dẫn đầu. Thật là anh đoàn-trưởng. Mấy cậu bé, Lan và Mạc vui-vẻ theo sau. Đến bây giờ Mạc mới biết Lan và Dũng hát hay đáo-đề. Những bài hát trong sáng quá. Đẹp như cảnh trời đẹp. Say-sưa như cánh bướm. Nhịp-nhàng như những bước chân đều-đều. Mạc hát không hay lắm. Bài cũng biết ít. Nhưng nàng chú ý hát theo, học thêm. Vừa đi vừa hát, ai cũng quên cả mỗi chân. Nhưng thỉnh-thoảng cậu Đạt cứ bắt nghỉ lại, giải khát. Những lúc ấy Mạc vội-vàng lấy bút chì và cuốn sổ con chép vội những bài hát chưa thuộc. Đền trên đường, quăng sau, Mạc có thể trông sách mà hát theo đoàn. Hai bên đường lúa chín vàng. Những nệm cỏ xanh

êm. Những con đường ruộng nhỏ tí quanh co. Những túp nhà tranh ẩn hiện trong những lũy tre xanh ngắt. Thỉnh-thoảng đi qua vài cái quán, vài bờ ao, nước đục-đục. Chốc chốc vài chú cò, hạc giạt mình cất cánh bay mất. Y như những cụm bông trắng xóa bị gió cuốn đi. Lòng Mạc vui-sướng như mở cờ. Cái gì cũng mới. Cái gì cũng đẹp.

Nhiều lúc cậu Đạt dừng lại trước những cái máy đập nước thô sơ, để xem xét và để giảng-giải cho học-tò hiểu. Thú nhất là đứng xem đánh cá, cất vó một lúc, rồi để lại đấy mấy ông dân quê, mấy cô gái quê ngo-ngác lạ-lùng, nghi ngờ nhìn mấy « khách tỉnh » cò : hoan-hỷ đi trên đường, hát vang. Và ai nấy như sức nhớ ra rằng chính nhờ mấy người ấy mới có cá ăn ở nhà.

Cứ đều đều đi như thế, trưa hôm ấy thì đến nơi. Cả đoàn vào ngay nhà ông bạn của cậu giáo. Nghỉ-ngơi một giờ, ăn bánh xong, lại nghỉ. Mãi đến gần chiều mới được ra tắm sông. Con sông đẹp thật. Nước trong vắt mà cạn ghê, ai cũng có thể tắm được. Nhưng mắt cậu giáo không bao giờ rời khỏi bọn. Cậu cứ thầm đếm luôn luôn chừng nấy cái đầu cò : lặn hụp, chừng nấy cánh tay còn vung nước tung-tóe. Tắm xong, về nhà ăn và ngủ. Ngủ say sưa. Và trước khi ngủ, Mạc không quên mỉm cười một mình một cách khoan-khoái : Thế này là đi « dỗi gió » đây ! Vui thật ! Không nhờ Dũng giúp đỡ, không bao giờ đi đâu thì thật mù tịt ! Không bao giờ biết đi « dỗi gió » như thế nào ;

không bao giờ hưởng được những cái đẹp đầy thi vị của cảnh trời rộng bao-la. Mạc lại nghĩ đến cuộc đi thăm núi, sáng mai. Chắc núi cao còn đẹp gấp mấy ! Mạc nghĩ vẩn-vơ một chút nữa trước khi đi cho ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, mãi đến hơn sáu giờ ai nấy mới lục-đục dậy. Phải ăn cháo thật no để trèo núi. Mạc sức nhớ đến gói cơm nắm mang theo còn nguyên lành. Là vì từ hôm qua chỉ ăn cơm nóng. Gạo trắng nhỏ gánh đi nhiều quá. Vả bánh tây, chả, nem, bơ, cá hộp của các bạn đưa đi cũng nhiều ừ ! Mạc cứ mang luôn gói cơm và thịt rim bọc trong chiếc khăn, mà chưa lúc nào nghĩ đến ăn. Mà có ăn thì cũng phải ăn lần-lút. Chứ cắt cơm nắm ra ăn giữa chúng bạn như thế, Mạc thấy thẹn-thẹn thế nào ấy. Cơ hồ nắm cơm không khéo bỏ phí. Mạc còn nhớ hôm qua chị Lan tò mò :

— Nắm gì mà to lớn thế, hở Mạc !

Mạc cố làm ra vẻ tự nhiên. Và nói dối :

— Chả có gì cả ! Chiếc bánh tây như chị ấy ! Và quần áo, cùng khăn tắm !

Sáng nay lên núi, Mạc lại mang cái gói bí-mật ấy theo bên mình. Mạc không dám lơ-dễnh để bữa-bãi trước những cặp mắt tinh quái. Mạc càng thấy mình dẫu-diễm, e thẹn như thế là dở hơi. Vì có gì đáng thẹn đâu. Ăn cơm nắm của nhà mang đi, chứ có phải của ăn cắp về ăn đâu, mà sợ ? Nhưng cái lý-luận ấy

không vững : Mạc cứ sợ thẹn như thường ! Mạc nhớ ở nhà nhiều lần ăn cơm nắm cắt khoanh chấm muối vừng, hay thịt rim, lấy làm ngon lành lắm. Nhưng bây giờ đành chịu nhịn thêm vậy thôi. Giá bạn không mang theo nhiều quá, và nàng thấy không nên ăn chung cho vui như thế, thì có lẽ Mạc đã tìm cớ chạy đi trốn ở đâu, để lên lút nhai ngấu - nghiền cho kỳ hết !

Đã gần đến núi. Đoàn du - khách, người nọ nối lưng người kia, đi hàng chữ nhất, lượn theo con đường sỏi nâu dưới chân núi. Sườn núi thoải-thoải nên cũng dễ trèo. Nhưng chỉ vì không quen leo-dốc nên ai nấy thở hồn-hồn. Cậu Đạt đi tập hậu cho dễ điếm. Vì đã leo núi thì ai cũng cúi mặt xuống dò từng bước. Người hướng-dẫn đi trước vô ích. Phải đi sau. Và chỉ bảo bằng lời nói. Ai nấy hơi mệt. Nhưng nghe cậu Đạt truyền lệnh bằng giọng nói êm-êm, nên lại cố gắng vui-vẻ : Dừng đứng lại đây ! Cả Tý nữa ! Đi nhanh quá. Chờ các em mấy ! Và Lan ! Cố gắng lên chứ ! Tìm chỗ có cỏ bám mà đặt chân ! Bước vào sỏi vụn hay chượt ầm đấy ! Thế ! đi như thế ! Đi ngang-ngang vòng cung... và hơi cúi xuống !

Bây giờ thì đến đỉnh núi rồi. Ai nấy thở ra khoan-khoái. Mạc cũng như mấy bạn nhỏ phải ngạc - nhiên thấy chòm núi bằng phẳng, tròn như cái mâm lớn. Chứ không nhọn hoắt như

khi đứng dưới chân núi trông lên. Những bụi
xim mọc mọc đầy núi. Quả chưa chín nhưng
thật nhiều. Trông mùi cỏ gai, mùi lá rừng
thoang-thoảng, hương của hoa dại xông hắc.
Gió lại đều đều, mang mùi thơm của lúa
chín, của đất mới xới, của những làng mạc
xa-xa đến. Những thửa ruộng nối liền nhau
bát-ngát. Nhưng mỗi thửa chỉ bằng một chiếc
khăn mùi-xoa màu vàng. Mỗi cái hồ là mỗi
vũng nước đọng, mà có lẽ ai cũng nhảy qua
được. Làng xóm thu lại bằng những khu vườn
nhỏ nhất. Cái gì cũng biến hình, thu nhỏ lại.
Và Mạc cũng thấy mình nhỏ bé như con
muỗi ! Trước cảnh cao-rộng tuyệt-vời như thế,
cái gì mà chẳng nhỏ ! Ngắm trời đất một lát
thì bụng đói. Leo núi mau đói quá ! Cậu Đạt
truyền cho ngồi quây quần giữa nệm cỏ. Và
vật các thức ăn ra chén. Và lúc này là lúc
Mạc ngưng-ngừng nhất. A cũng lời bánh tây
ra ăn. Mạc còn bối rối chưa định thì Dũng
đã nhanh nhẹn đưa cho nàng một mẫu bánh
tây bằng nắm tay và một khúc chả. Mạc bắt-
đắc dĩ nhận lấy. Và nàng thấy như hối-hận
cái gì. Phần bánh của Dũng nhỏ quá. Phần
của nàng cũng vậy. Các bạn khác cũng mang
vừa đủ ăn, cho dễ leo núi. Mà leo núi thì mau
đói lắm. Ăn lại ngon miệng, nên ai cũng thấy
hình như còn thiếu. Mạc thật khổ-tâm. Chợt
như nghĩ ra, nàng vui-vẻ đưa giả mẫu bánh

cho Dũng hình như Dũng không bằng lòng. Dũng giận đấy. Mạc phải thoái-thác nói là còn no và hơi đau bụng. Và nàng xin phép đi chơi mộ mình một lát. Sau khi cậu Đạt dặn không được đi xa, Mạc một mình nhẹ-nhàng lặn mò vào những bụi x m um-tùm. Chắc cũng khá xa rồi. Không ai biết mà bảo sợ bị dò

vết. Vả ai cũng còn bận ăn. Yên-tâm, Mạc ngồi xuống một móm đá. Chung quanh là một bức thành xanh che kín. Bây giờ thì đang-hoàng chắc-chắn rồi, Mạc gỡ gói cơm nắm và thịt rim bày lên phiến đá. Thịt mặn quá! Cơm đã hơi khô. Nhưng vì đói, Mạc nhai ngon

lành. Vừa ăn, Mạc vừa lắng tai nghe một tiếng
suối reo ở đâu đây. Bỗng Mạc cảm-hứng, cất
tiếng ca khe-khe :

*Say hương rừng
Ta đến đây
Chân ngập-ngừng
Lòng đắm say...*

Nàng chưa ca tiếp câu sau, thì tự ở bụi
cây xim, vang ngân lên một giọng hát sung,
sướng, nổi lời ca :

*Đời tươi-thắm
Ta hát vang
Khi đến đây
Say hương rừng...*

Vừa xong câu hát, Dũng đã nhanh-nhẹn
nhảy xổ ra. Mạc vội-vàng cúi ngay gói cơm
nằm vào khăn. Nhưng chậm quá rồi. Dũng
đã tươi cười ngồi trên phiến đá, vồ lấy nắm
cơm :

— Gớm ! Mạc đến tham đi thôi !

Mạc bối-rối, lại phải bày cơm nắm với thịt
rim ra phiến đá.

— Không phải em tham đâu : Em ăn dẫu
các bạn, vì em sợ... thẹn ! Các anh đã có
bánh và cá hộp !

— Gì chẳng là những thức ăn cho no bụng ?
Mà Dũng thì đói lắm rồi ! Ăn đi Mạc ! Cho
Dũng ăn với ! Một mẩu bánh chẳng vấn gì !

O ! Cơm ngon quá ! Một bữa tiệc riêng của chúng ta !

Mạc rơm-rớm nước mắt :

— Sao anh lại chế em thế ? Chỉ tại... chỉ tại nhà em nghèo, Lũng ạ !

Dũng vội bưng miệng Mạc không cho nói. Và luôn tiện với một khoanh cơm bỏ vào miệng mình mà nhai ngấu-nghiến :

— Anh cấm Mạc nói thế đấy ! Mạc không được nghĩ vẩn-vơ nữa. Thôi ăn đi ! Chúng ta ăn đi...

Mạc sung-sướng, nhìn Dũng, nhắc lại :

— An một bữa tiệc linh-dinh của chúng ta !

HẾT

Sách HOA MAI

(Giá Op10)

ĐÃ XUẤT BẢN

- 1 : Con sáo trắng của *Thy-Hạc*
- 2 : Thám hiểm mặt trăng của *Vũ-Tinh*
- 3 : Tham thì thâm của *Nguyễn-v-Nghiêm*
- 4 : Chiếc vòng bạch ngọc của *Thy-Hạc*
- 5 : Lá thư rơi của *Tô-Hoài*
- 6 : Nụ cười của *Nam-Cao*
- 7 : Trên Hỏa-tinh của *Vũ-Tinh*
- 8 : Hoa Nương của *Thy-Hạc*
- 9 : Phép Lạ của *Bùi-Hiền*
- 10 : Con Mèo mặt ngọc của *Nam-Cao*
- 11 : Hoa Thủy-Tiên của *Thy-Hạc*
- 12 : Con đường phúc tội của *Hoàng-Đạt*
- 13 : Ba người bạn của *Nam-Cao*
- 14 : Đi nghỉ mát của *Ngô-Hòa*

1er Juin 1942 sẽ có bán :

Con chuột mù

Sách Hoa-Mai số 15

của *Bùi-Hiền* giá 0\$10

Đó là một truyện đã xảy ra ở gia đình chuột, cũng như ở nhiều gia đình Việt-Nam. Truyện rất thương-tâm, rất cảm-động.